

ZARZĄDZENIE Nr 1826/2020
PREZYDENTA MIASTA KRAKOWA
z dnia 04.08.2020 r.

**w sprawie przyjęcia i przekazania pod obrady Rady Miasta Krakowa projektu uchwały
Rady Miasta Krakowa w sprawie nazw ulic**

Na podstawie art. 30 ust. 2 pkt 1 ustawy z dnia 8 marca 1990 r. o samorządzie gminnym (t. j. Dz. U. z 2020 r. poz. 713) zarządza się, co następuje:

§ 1. Postanawia się przyjąć i przekazać pod obrady Rady Miasta Krakowa projekt uchwały Rady Miasta Krakowa w sprawie nazw ulic.

§ 2. Wykonanie zarządzenia powierza się Sekretarzowi Miasta.

§ 3. Zarządzenie wchodzi w życie z dniem podpisania.

UCHWAŁA NR
RADY MIASTA KRAKOWA

z dnia

w sprawie nazw ulic

Na podstawie art. 18 ust. 2 pkt 13 ustawy z dnia 8 marca 1990 r. o samorządzie gminnym (t. j. Dz. U. z 2020 r. poz. 713) uchwała się, co następuje:

§ 1. Nadaje się następujące nazwy niżej wymienionym ulicom:

- 1) ul. Andrzeja Zauchy położonej w Dzielnicy IV Prądnik Biały ulicy /działki nr: 515/5, 516/3, 520/5, 521/17, 522/12, 523/13, 524/13, 525/17, 526/18, 527/7, 530/5, 535/22, 534/8, 535/22, 538/20, 539/3, 540/4, 545/14, 546/19, 548/27 obręb 29 jednostka ewidencyjna Krowodrza/.
- 2) ul. Tadeusza Sendzimira położonej w Dzielnicy XVIII Nowa Huta, przecznicy z ulicy Mrozowej /część działki nr 27/5 i działka nr 1/321 obręb 20 jednostka ewidencyjna Nowa Huta/.
- 3) ul. Jana Anioły położonej w Dzielnicy X Swoszowice, przecznicy z ulicy Mirosława Krzyżańskiego/ działki nr: 236/6, 396/5, 81/27, 229/5, 398/14, 398/10, 398/7 obręb 93 jednostka ewidencyjna Podgórze/.

§ 2. Wykonanie uchwały powierza się Prezydentowi Miasta Krakowa.

§ 3. Uchwała wchodzi w życie po upływie 14 dni od dnia ogłoszenia w Dzienniku Urzędowym Województwa Małopolskiego.

Uzasadnienie

1. Z wnioskiem o nazwanie imieniem Andrzeja Zauchy ulicy położonej w Dzielnicy IV Prądnik Biały wystąpiła firma Sento 21 Sp. z o. o. S.K. Nadanie pozwoli zaprojektować przejrzystą numerację porządkową dla nowo powstającej inwestycji przy przedmiotowej ulicy. Wniosek otrzymał pozytywną opinię Zespołu ds. Nazewnictwa przy Komisji Kultury i Ochrony Zabytków Rady Miasta Krakowa decydującego każdorazowo w tego typu sprawach z upoważnienia Komisji Kultury i Ochrony Zabytków Rady Miasta Krakowa. Jest również pozytywna opinia Instytutu Pamięci Narodowej.
 2. Z wnioskiem o nazwanie bezimiennej przecznicy z ulicy Mrozowej wystąpił ArcelorMittal Poland S. A. Dojazd do siedziby Dyrekcji ArcelorMittal odbywa się poprzez wskazaną przecznicę. Nadanie nazwy rozwiąże problem z dojazdem dla kontrahentów firmy. Wniosek otrzymał pozytywną opinię Zespołu ds. Nazewnictwa przy Komisji Kultury i Ochrony Zabytków Rady Miasta Krakowa decydującego każdorazowo w tego typu sprawach z upoważnienia Komisji Kultury i Ochrony Zabytków Rady Miasta Krakowa. Jest również pozytywna opinia Instytutu Pamięci Narodowej.
 3. Z wnioskiem o nazwanie bezimiennej przecznicy z ulicy Mirosława Krzyżańskiego wystąpili właściciele nieruchomości. Nadanie nazwy pozwoli na zaprojektowanie przejrzystej numeracji porządkowej. Wniosek otrzymał pozytywną opinię Zespołu ds. Nazewnictwa przy Komisji Kultury i Ochrony Zabytków Rady Miasta Krakowa decydującego każdorazowo w tego typu sprawach z upoważnienia Komisji Kultury i Ochrony Zabytków Rady Miasta Krakowa. Jest również pozytywna opinia Instytutu Pamięci Narodowej.
- Uchwała nie spowoduje wzrostu wydatków na funkcjonowanie Urzędu Miasta Krakowa. Realizacja uchwały nie wymaga zwiększenia zatrudnienia, a także nie będzie powodować w przyszłości dodatkowych kosztów niż ponoszone przed jej wprowadzeniem.

Krótkie biografie proponowanych patronów

Andrzej Zaucha (ur. 12 stycznia 1949 w Krakowie, zm. 10 października 1991 tamże) – polski wokalista rhythm-and-bluesowy i jazzowo-popowy, saksofonista altowy i perkusista, a także aktor oraz artysta kabaretowy. Z wykształcenia zecer. Był muzycznym samoukiem. Dokonał licznych nagrań płytowych, do filmów i seriali, m.in. *Przybysze z Matplanety* i *Gumisie*, oraz dla archiwum Polskiego Radia. Jego najpopularniejsze piosenki to: „Byłaś serca biciem”, „C'est la vie – Paryż z pocztówki”, „Siódmy rok”, „Bądź moim natchnieniem”, „Baw się lalkami”, „Czarny Alibaba” z repertuaru Heleny Majdaniec, „Rozmowa z Jędrkiem” nagrana wspólnie z Andrzejem Sikorowskim oraz „Baby, ach te baby” z repertuaru Eugeniusza Bodo, nagrana wspólnie z Ryszardem Rynkowskim.

Jan Aniola (ur. 1908 - zm. 1997) – polski profesor zajmujący się mechaniką maszyn i urządzeń, rektor Akademii Górniczo-Hutniczej.

W 1935 r. ukończył studia na Wydziale Mechanicznym Politechniki Gdańskiej. Do 1938 r. pracował jako inżynier mechanik przemysłu maszynowego i hutniczego. Uczestniczył w kampanii wrześniowej. Był żołnierzem Polskich Sił Zbrojnych we Francji i Wielkiej Brytanii (1940 r. –1945 r.). Po wojnie jego działalność zawodowa i organizacyjna związana była z budową i rozwojem polskiego hutnictwa. Pracował m.in. w biurach projektów „Biprohut”, „Biprostal” oraz w Hucie im. Lenina (1946–1960). W AGH pracował od 1952 r. na Wydziale Metalurgicznym, od 1957 r. aż do emerytury był kierownikiem Katedry Maszyn Hutniczych na Wydziale Maszyn Górniczych. Był dziekanem Wydziału Maszyn Górniczych i Hutniczych w latach 1960–62 oraz prorektorem ds. nauczania w latach 1963–69, a rektorem uczelni w latach 1969–1972. Jest autorem 2 monografii i skryptów.

Tadeusz Sendzimir (ur. 15 lipca 1894 we Lwowie, zm. 1 września 1989 w Jupiter na Florydzie) – polski inżynier i wynalazca zwany „Edisonem metalurgii”. Najbardziej znany z trzech wynalazków: metody ciągłego cynkowania ogniowego (znanej współcześnie jako proces Sendzimira), linii produkcyjnej do ciągłego walcowania blachy na zimno oraz tzw. walcarki planetarnej. W roku 1929 na krótko wyjechał do USA, gdzie zaprojektował linię galwanizacyjną w Butler w Pensylwanii. Rok później powrócił do Polski. W 1932 w Nowym Bytomiu uruchomiono walcarkę według jego pomysłu, a w 1933 w Kostuchnie (obecnie dzielnica Katowic) zbudował cynkownię stosującą pierwszą w świecie linię technologiczną ciągłego wyżarzania i cynkowania blach stalowych na skalę przemysłową według tzw. procesu Sendzimira, którego był wynalazcą. Zakład ten po raz pierwszy umożliwił cynkowanie w sposób, który nie generował trujących oparów i wyziewów kwasów. Prezydent Mościcki, który również był wynalazcą i z wykształcenia chemikiem, zwiedzając Kostuchnę stwierdził zdziwiony: – To nie cynkownia, to sanatorium. W maju 1934 opracował i uruchomił w Hucie Pokój oryginalną linię produkcyjną do walcowania cienkiej blachy na zimno wedle własnego pomysłu. Cały proces oparty był na walcowaniu blachy z równoczesnym jej rozciąganiem. Linia pracowała przez kilkadziesiąt lat, produkując początkowo 400 ton blachy miesięcznie, by po ulepszeniach osiągnąć tuż przed wybuchem wojny wydajność 1000 ton. Jego wynalazek spotkał się z olbrzymim zainteresowaniem za granicą. W 1935 roku walcownię i cynkownię pomysłu Sendzimira zakupiła francuska Fabrique de Fer de Maubeuge, instalując ją we francuskim mieście Louvroil. Podobnego zakupu dokonała inna francuska firma Chatillon Commentry oraz angielska firma John Summers. W 1938 roku kolejną licencję zakupiła amerykańska firma Armco Steel, piąta na świecie potęga przemysłu stalowego. Nadzorując instalacje urządzeń według swoich pomysłów, Tadeusz Sendzimir w 1935 roku wyjechał do Paryża, a w 1938 do USA, tam zastał go wybuch II wojny światowej. Po wojnie pozostał na emigracji, gdzie nadal prowadził swą firmę specjalizującą się w projektowaniu maszyn do obróbki metalu. Był posiadaczem 120 patentów w górnictwie i metalurgii, z czego 73 w USA. Należał do znanych inżynierów polskiej emigracji. We wczesnych latach 80. ponad 90% światowej stali nierdzewnej przechodziło przez proces Sendzimira. W Stanach Zjednoczonych Sendzimir zrealizował swój trzeci najbardziej znany wynalazek, tzw. walcownię planetarną,

umożliwiająca walcowanie na gorąco. Urządzenie dzięki układowi małych walców roboczych umieszczonych na obwodzie dużych, wspierających walców umożliwiła w jednym przejściu zmienienie 200-milimetrowego bloku w 2-milimetrową blachę. Upraszczało to znacznie dotychczasową technikę walcowania wymagającą wielokrotnych przejść materiału do uzyskania tego samego stopnia rozwałcowania. Pomysł został uznany za rewolucyjny i doczekał się szeregu wdrożeń w fabrykach amerykańskich, angielskich, szwedzkich, kanadyjskich i japońskich. Walcarki planetarne wykorzystywane są szczególnie w produkcji blachy ze stali szlachetnych. W początkowych czasach komunizmu jego nazwisko nie było jednak wymieniane w polskich encyklopediach pomimo wielu zasług oraz międzynarodowych sukcesów wielu jego wynalazków. Zmieniło się to dopiero po dojściu do władzy Edwarda Gierka. Pod koniec życia założył wraz z żoną Fundację Sendzimira, która do dzisiaj propaguje zasady zrównoważonego rozwoju w Polsce. Dziś fundacja jest prowadzona m.in. przez jego syna, Jana Sendzimira. Tadeusz Sendzimir zmarł wskutek udaru, został pochowany na cmentarzu w Bethlehem pod Waterbury (Connecticut) w trumnie z ocynkowanej stali, sporządzonej ściśle według jego technologii.